

[Paul Holt.]

altid bør give Fortrinsret til at søge Præsteembede, men under Forudsætning af, at det er Teologi, der doceres ved det paagældende Fakultet, og ikke blot filosofiske, filologiske og historiske Discipliner, for er det sidste Tilfældet, er der ikke nogen som helst fornuftig Grund til at give teologiske Kandidater Fortrinsstilling i Forhold til f. Eks. cand. mag. er med en vis Uddannelse.

Idet jeg altsaa fuldt ud anerkender Lægmandspræsters kirkelige Berettigelse, har jeg dog det Indtryk, at Ansættelsen af saadanne Lægmandspræster ikke har tilført vor Kirke nogen særlig Fornøjelse, og der er vist ogsaa en Fare i det hyperaandelige Synspunkt, at en indre Overbevisning er nok til at være Præst. En Præst skal være Vejleder for mange, skal bringe Fornøjelse og Uddybelse af det aandelige Liv i et Sogn, og dertil er en god Uddannelse en betydelig Hjælp, hvis han da selv er et aandeligt levende Menneske, og den Type Præster, vi kendte i ældre Tider, for hvem Embedet blot var en Næringsvej, er dog vist paa Veje til at forsvinde.

Ved Love angaaende Folkekirken Forhold maa kirkelige Synspunkter være raadende, for Kirkens forfatningsmæssige Forhold er ret ejendommeligt. I Grundloven staar der stadig en Løfteparagraf om en kirkelig Forfatningslov, og den er aldrig blevet opfyldt. Ved Enevældens Afskaffelse overtog Rigsdagen sammen med Kongen Lovgivningsmagten ogsaa i kirkelige Anliggender, den Myndighed, der tidligere laa hos Kongen alene. Rigsdagen har Magt til at vedtage, hvilke Kirkelove den vil, naturligvis inden for Grundlovens Rammer, men Rigsdagen har dog hidtil vist en Forstaaelse for, at den her maa benytte sin Magt med Varsomhed, saaledes at kirkelige Love kommer, efterhaanden som Kirkelivet gør dem nødvendige. Rigsdagen har hidtil ikke opfattet det som sin Opgave at udøve aandeligt Formynderskab over for Kirken, og man maa ønske, at Rigsdagen fremdeles vil vise Varsomhed, respektere Kirken som det sakramentale Fællesskab, den er.

Saadanne Synspunkter er det ogsaa rimeligt at fremdrage, naar det fra visse Sider er foreslaaet, at man skal benytte nærværende Lovforslags Fremsættelse til at skaffe Lovhjemmel for Adgang for Kvinder til at beklæde Embeder i Folkekirken. Jeg agter ikke i denne Forbindelse at gaa ind paa en teologisk Debat om det Spørgsmaal, men skal nøjes med at slutte mig til den højtærede Kirkeministers Begrundelse

af en Afvisning af kvindelige Præster i Folkekirken. Over for dette høje Ting maa denne af den højtærede Kirkeminister fremførte Begrundelse vel i og for sig være tilstrækkelig til en Afvisning, idet der ikke er nogen kirkelig Trang til at ændre den hidtidige Lovgivning paa dette Omraade. Vil man tvinge en Ændring igennem paa dette Omraade nu, er jeg ikke i Tvivl om, at der vil opstaa endogsaa meget betydelige Vanskeligheder, der ikke har nogen kirkelig Begrundelse, men i Virkeligheden er udsprunget af den specielle Kvindesagsbevægelse.

Man staar vanskeligt, naar man skal vedtage Love, der virkelig kommer til at gribe ind i Kirkens indre Liv, og man ikke har andre Organer, hvorigennem saadanne Love kan vedtages, end Rigsdagen. Man har benyttet sig af den Udvej at spørge Menighedsraadene. Det er rigtigt, at der ikke er nogen Lovbestemmelse om, at disse Menighedsraad som saadanne skal høres, men det er nødvendigt for Livets Skyld, at de bliver hørt. Rigsdagen bliver vanskeligere og vanskeligere stillet over for hele dette Spørgsmaal, fordi den bliver nødt til at søge en Vejledning gennem disse Menighedsraad. Formelt staar Rigsdagen frit over for Menighedsraadenes Udtalelser, i Realiteten maa Menighedsraadenes Udtalelser naturligvis være af stor Betydning for Rigsdagens Afgørelse.

Hele dette Spørgsmaal rører ogsaa ved Spørgsmaalet om Forholdet mellem Folkekirken som Helhed og den enkelte Menighed, og der staar Modsætningerne her i Danmark ret stærkt over for hinanden, idet nogle stærkt hævder, at Kirken er et Fællesskab, hvor man ikke kan ændre alt for meget i de enkelte Menigheder, uden at det maa ske i Fællesskab med hele Kirken, medens andre mener, at den enkelte Menighed maa være suveræn. Hidtil er det lykkedes os at faa en Balance mellem disse Synspunkter vedrørende den praktiske kirkelige Lovgivning, og jeg vil udtrykke det Haab, at det ogsaa maa lykkes i Fremtiden.

Langt mere i Traad med det kirkelige Behov end Indførelse af kvindelige Præster i Folkekirken vilde det være, om man vilde tage et Forslag op igen, der i sin Tid blev fremsat af det tidligere ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit i det kirkepolitiske Udvalg. Fru Gautier Schmit fremsatte et Forslag om, at der skulde skaffes Adgang til Ansættelse af kvindelige Sognemedhjælpere; man kan se Sagen behandlet i ovennævnte Udvalgs Betænkning Side 91. I den kirkelige Praksis anvender man i stor Udstræk-